

Kitab Yoèl lan Pasamuwan Advent Dina Kaping Pitu Laodikia — Nomer Nembelas

Jeff Pippenger

2025-12-22

Nomer Nembelas

Nyuwun pangapunten awit kakehaning tembung sadèrèngipun ngrembag pokok prakawis ingkang utami. Kula kepéngin mapanakaken sawetawis garis wangsit ingkang dados pérangan-pérangan wigati saking logika ingkang badhé kula ginakaken nalika kita kanthi langsung nyinau kitab Yoèl. Kula sampun nate nyebataken bilih tembung Ibrani ingkang dipunjarwakaken dados “dipunpedhot” ing kitab Yoèl, manggihaken oyodipun wonten ing cara kurban kanggé ngesahaken satunggaling prejanjian ing jamanipun Abraham.

Tangia, hé para wong mendem, lan padha nangisa; sarta padha nggero, hé sakèhé wong sing ngombé anggur, marga saka anggur anyar; awit iku wus kapedhot saka cangkemmu.
Yoèl 1:5.

Tembung Ibrani “dipunpedhot” punika H3772, lan punika tembung oyot dhasar ingkang tegesipun ‘ngethok (saka, mudhun, utawi dados pecah); kanthi implikasi ngrusak utawi ngentekake; mliginipun damel prajanjian (inggih punika, damel pasawutanan utawi palilah, ing wiwitan kanthi ngethok daging lan lumampah ing antawisipun pérangan-péranganipun).’

Aku mangertosi bilih definisi Strong tumrap tembung “cut off” nyebat punika minangka “oyod dhasar,” ing pangertosan gramatikal. Sanadyan mekaten, panyegetan ingkang gegandhengan kaliyan prajanjian lan Abraham punika nedahaken bilih pepadhang ing prajanjian punika kaiket ing tembung punika, lan pepadhang mau kapratelakaken wonten ing oyod sajarahipun ingkang dhasar. “Cut” wonten ing babagan sajarah prajanjian punika minangka pralambang kenabian adhedhasar oyod-oyodipun ingkang dhasar, lan ugi katetepaken sacara gramatikal minangka oyod dhasar.

Pangucap ing ayat kaping lima iku ora mung netepaké manawa wong-wong mau ora nduwèni piwulang bab udan pungkasan, kaya kang dilambangaké déning “anggur anyar,” nanging uga manawa nalika semana lan ing papan kono uga padha ditampik minangka umat prejanjiané Allah, yaiku umat prejanjian kang nglacak “oyod wiwitané” bali marang Abraham.

Generasi sing mati ing ara-ara samun sajrone patang puluh taun, nglacak oyod purbané bali marang Abraham, tegesé bapak saka akèh bangsa. Generasi sing mlebu ing Tanah Prajanjian bebarengan karo Yosua, nglacak oyod purbané bali marang Abraham. Wong-wong Yahudi sing nyalibaké Kristus nglacak oyod purbané bali marang Abraham. Kaum Protestan sing metu saka Jaman Peteng, lan sing banjur diuji lan diliwati minangka umat prajanjian pilihané Allah ing taun 1844, nglacak oyod purbané bali marang Abraham. Gerakan

Millerite Philadelphian sing mlebu ing Papan Mahasuci ing tanggal 22 Oktober 1844 nglacak oyod purbané bali marang Abraham. Gerakan Millerite Laodikea sing mbangun manèh Yerikho ing taun 1863, nglacak oyod purbané bali marang Abraham. Greja Advent Hari Kaping Pitu Laodikea sing dimuntahaké metu saka tutuké Gusti ing hukum Minggu sing bakal enggal teka, nglacak oyod purbané bali marang Abraham. Kabeh generasi iku wis, utawa bakal netepi pasemon bab pakebonan anggur.

Para wong mendem ing Yoel padha tangi lan nemu yèn wong-wong mau wis katampik minangka umaté Allah, lan yèn wong-wong mau ora nduwèni pawartos babagan udan pungkasan. Mula, kosok baliné banjur dadi bener. Wong-wong sing déning Yoel diarani nganggo “makutha kamulyan,” banjur lumebu ing prejanjian, dipatri, lan diangkat munggah minangka pisungsung. Prejanjian pisanan kang kasahaké antarané Allah lan sawijining umat pilihan diwiwiti kanthi “pamotongan” kang padha, sing kaawakaké ing kurban pungkasané umaté Allah, kang diwiwiti nalika hukum Minggu. Pamotongan iku yaiku pamisahan antarané gandum lan sukèt eri. Sukèt eri katampik lan dibuwang menyang geni, lan gandum diiket dadi siji minangka pisungsung gandum woh wiwitan Pentakosta, kang banjur diangkat munggah, “kaya ing taun-taun biyèn.”

Ana patang papan sing lumrahé dituding minangka makili prajanjiané Abraham. Ing Purwaning Dumadi rolas Abraham “dipanggil” lan kaparingan janji kanggo ndadèkaké dhèwèké bangsa kang gedhé. Iki dudu pérangan saka prajanjian, nanging minangka panggilingan sawijining janji. Ing wektu iku jenengé isih Abram, awit salah siji saka pralambang-pralambang sesambetan prajanjian yaiku owahing jeneng. Jeneng Abram diowahi ing langkah katelu saka patang langkah prajanjian mau.

Awit nalika Gusti Allah maringi prasetyan marang Abraham, marga ora ana sing luwih agung kang bisa dadi panyumpahane, Panjenengane banjur supaos lumantar sarirane piyambak, pangandikane: Satemene mberkahi Ingsun bakal mberkahi kowe, lan nambahi Ingsun bakal nambahi kowe. Lan mangkono, sawuse Abraham sabar lestantun, dheweke nampani prasetyan iku. Awit satemene manungsa iku supaos demi kang luwih agung; lan tumrap wong-wong mau, supaos minangka pangukuh iku dadi pungkasaning sakehing pasulayan. Ing prakara iki Gusti Allah, kanthi karsa arep luwih cetha nduduhaké marang para waris prasetyan bab ora owahing putusaning panggalihipun, banjur ngukuhaké iku kanthi supaos; supaya lumantar rong prakara kang ora owah, kang ing kono mokal tumrap Gusti Allah goroh, kita oleh panglipur kang rosa, yaiku kita kang wus padha mlayu ngupaya pangayoman supaya nyekel pangajeng-ajeng kang wus katetepaké ana ing ngarsanira kita; pangajeng-ajeng iku kita duwèni minangka jangkaring nyawa, kang temen lan kukuh, lan kang mlebu tekan ing sajroning sing ana ing sabrange geber; menyang papan kono Sang Kang Lumaku Rumiya wis mlebet kanggo kita, yaiku Gusti Yesus, kang wus katetepaké dadi Imam Agung salawas-lawase miturut tatananing Melkisedek. Ibrani 6:13–20.

Panggilingan iku minangka prasetyané Gusti Allah marang Abram, lan Panjenengané maringi paseksi kapindho lumantar “sumpah” kang banjur ndherek. “Sumpah” kang banjur ndherek

iku kapérang telu. Sawisé panggilan awujud prasetya, kang dadi langkah kapisan, langkah kapindho, katelu, lan kaping pat iku minangka prajanjian telu pérangan kang satemené, déning Gusti Allah, karo umat pilihan. Ing Purwaning Dumadi limalas Gusti Allah kanthi resmi “ngethok” (netepaké) prajanjian iku lumantar ritus kang ngédab-édabi, ing ngendi mung Gusti Allah piyambak kang ngliwati antarané kéwan-kéwan kang wis dipara dadi loro, kanthi tanpa sarat njanjèkaké tanah marang turuné Abraham. Tanah Prajanjian kaajèkaké minangka tanah ing antarané rong kali; kali Mesir lan kali Éfrat. Langkah kapisan saka prajanjian telu pérangan iku ngemu rujukan langsung marang simbolisme kenabian bab rong kali, lan samubarang kabèh kang kagandhèng karo pralambang iku. Nalika ilham nuding marang kali Ulai lan Hidékel minangka prastawa-prastawa kang sapréné lagi lumaku tumuju kasampurnané, loro kali iku wis dipratélakaké kanthi pralambang ana ing wangsité Abram. Papaning kahanan iku ana ing antarané rong kaliné Abram, kang manawa digandhèngaké karo rong kaliné Daniel dadi patang kali, awit swarané Kristus iku swarané banyu akèh.

Ing dina iku uga Sang Yehuwah damel prejanjian karo Abram, pangandikané: Marang turunmu wis Dakparingaké tanah iki, wiwit saka kali ing Mesir nganti tekan kali gedhé, yaiku kali Éfrat: wong Keni, wong Kenizi, wong Kadmoni, wong Het, wong Ferizi, wong Refaim, wong Amori, wong Kanaan, wong Girgasi, lan wong Yebusi. Purwaning Dumadi 15:18–21.

Tanah yang dijanjèkaké marang Abram iku kabèh jagad, kang kaawakili déning sepuluh raja ing dina-dina pungkasan, déné ing dina-dina wiwitaning prejanjian iku kacathet minangka sepuluh suku, dudu raja. Satus patang puluh papat èwu iku bakal ana ing pasulayan karo kabèh jagad. Banjur jagad bakal melu kabawah ing prosès panggodhan lumantar pameksan ibadah dina Minggu déning sawijining pamaréntahan donya siji ing sangisoré pituduhing sundel abang kesumba saka Wahyu pitulas, kang mrentah ngungkuli sepuluh raja ing bumi. Ing Abram, pralambang gréja lan nagara saka gambar kéwan iku kaawakili déning kali Mesir, sawijining pralambang tata-nagara, lan kali Babil, sawijining pralambang tata-gréja.

Sawisé prakara-prakara iki, pangandikané Pangéran rawuh marang Abram ana ing sajroning sawijining wahyu, mangkéné pangandikané,

Aja wedi, Abram: Ingsun iki tamèngira lan ganjaranira kang gedhé banget.

Lan Abram matur, Dhuh Pangéran Allah, punapa ingkang badhé Paduka paringaken dhateng kawula, déné kawula tindak tanpa anak, lan punggawa ing griya kawula punika Eliezer saking Damsyik? Lan Abram matur, Lah, dhateng kawula Paduka boten paring turun; lan, lah, tiyang ingkang lair wonten ing griya kawula punika dados ahli waris kawula. Lan, lah, pangandikanipun Pangéran rawuh dhateng piyambakipun, ngandika,

Iki ora bakal dadi ahli warismu; nanging wong kang bakal metu saka wetengmu dhéwé bakal dadi ahli warismu. Panjenengané banjur nggawa dheweke metu, lan ngandika, “Saiki mandengana menyang langit lan caconana lintang-lintang iku, manawa kowé bisa ngétung cacahé.” Panjenengané banjur ngandika marang dheweke, “Mangkono iku turunanmu bakal dadi.”

Lan dhèwèké pracaya marang Pangéran; lan Panjenengané ngétang iku marang dhèwèké dadi kabeneran. Lan Panjenengané ngandika marang dhèwèké,

Ingsun iki Pangeran Yehuwah kang ngetokaké kowé saka Ur, tanahé wong Kasdim, supaya maringi tanah iki marang kowé dadi warisanmu.

Panjenengané banjur matur, “Dhuh Pangéran Allah, kanthi apa kawula badhé mangertosi bilih kawula badhé marisi punika?” Panjenengané banjur ngandika dhateng piyambakipun,

Jupukenna sapi wedok umur telung taun, lan wedhus wadon umur telung taun, lan wedhus gembel lanang umur telung taun, sarta manuk dara tuwa, lan piyik dara.

Lan piyambakipun mundhut kabèh iku, banjur dipérang ing tengahé, lan saben pérangan dipasang sapasang adu-adéan; nanging manuk-manuk iku ora dipérang. Lan nalika manuk-manuk pamangsa padha tumurun ing bangké-bangké iku, Abram ngusir mau kabèh. Lan nalika srengéngé lagi arep surup, turu jero tumiba marang Abram; lah, rasa giris saka pepeteng kang gedhé banget tumiba marang dhèwèké. Lan Panjenengané ngandika marang Abram,

Sumurupa kowruhana yèn turunmu bakal dadi wong manca ana ing tanah sing dudu kagungané dhéwé, lan bakal ngabdi marang wong-wong ing kono; lan wong-wong mau bakal nandhangsaraké wong-wong mau patang atus taun lawasé; Lan bangsa iku uga, kang bakal diladèni déning wong-wong mau, bakal Dakadili; lan sawisé iku wong-wong mau bakal metu mawa banda kasugihan kang akèh.

Lan sira bakal sowan marang para leluhurira kanthi tentrem; sira bakal kakubur ing yuswa sepuh kang becik.

Nanging ing turun kaping papat, wong-wong mau bakal bali mrene maneh; awit pialaning bangsa Amori durung kebak.

Lan kadadéané, nalika srengéngé wus surup lan dadi peteng, lah katon ana pawon kumelun lan obor kang murub lumaku ngliwati ing antarané pérangan-pérangan iku. Purwaning Dumadi 15:1–17.

Panjenengané kang bakal nuntun Musa lan para putrané Israèl minangka tugu geni ing wayah bengi lan méga ing wayah awan lumaku ngliwati pérangan-pérangan sing “kapotong” mau minangka pawon sing ngudud lan damar sing murub.

Pangéran lumampah ana ing ngarepé wong-wong mau ing wayah awan ana ing tugu méga, kanggo nuntun wong-wong mau ing dalan; lan ing wayah bengi ana ing tugu geni, kanggo madhangi wong-wong mau; supaya wong-wong mau bisa lumaku awan lan bengi: Panjenengané ora njupuk adoh tugu méga ing wayah awan, utawa tugu geni ing wayah bengi, saka ngarepé umat. Pangentasan 13:21, 22.

Lampu kang murub lan pawon kang ngepul ngetipakaké tugu méga utawa geni, lan makili sawijining unsur kenabian saka langkah kapisan, saka telung langkah kang kawewehaké

nalika Gusti Allah netepaké prejanjian karo Abram. Bab iki diwiwiti kanthi tembung, “Aja wedi,” amarga pawarta malaékat kapisan iku, wedi marang Gusti Allah, lan wong-wong kang kaya Abram wedi marang Gusti Allah, ora prelu wedi marang Gusti Allah. Ana rong jinis rasa wedi, amarga ana rong golongan manungsa.

Luwih adoh ing pethikan prajanjian iku, Abram precaya marang Allah lan iku diétung marang dhèwèké minangka kabeneran. Katelu malaékat iku sajajar karo pakaryané Roh Suci kaya dene dipratélakaké déning Yohanes, sing mulang yèn Roh Suci nyadharaké telung prakara: dosa, kabeneran, lan paukuman. Ciri-ciri mau cocog karo katelu malaékat iku, mula sawisé wedi marang Allah dipratélakaké ing pethikan prajanjian, banjur langkah kapindho, yaiku kabeneran, diidentifikasi, lan sawisé iku katutaké déning pangandikan paukuman, yaiku pakaryan katelu Roh Suci, lan pesen saka malaékat katelu. Langkah kapisan saka prajanjian iku marakaké pralambang pesen malaékat kapisan, kang tansah dadi fraktal saka kabèh telung pesen iku. Katelu langkah saka prosès prajanjian iku nggambaraké katelu malaékat ing Wahyu patbelas.

Sawisé Abram kaétang dadi wong mursid minangka pratandha malaékat kapindho, dhèwèké nyawisaké kurban, amarga kurban iku disawisaké pas sadurungé langkah katelu pengadilan. Kurban mau nggambaraké kurbané para wong Lèwi ing Maleakhi telu, kang diunggahaké dadi panji. Kaya déné telung mangsa patang puluh taun ing uripé Musa nggambaraké telung pèsen para malaékat, patang puluh taun kapisan ing uripé Musa ngandhut kabèh telung langkah saka pèsen telung malaékat.

Panggenan wiwitaning paseksen Musa yaiku nalika wong tuwané wedi marang Gusti Allah, (langkah kapisan), banjur katut déning sawijining ujian visual. Langkah kapindho nyakup sawijining ujian visual, kaya kang kadadéan ing Daniel bab siji, nalika Daniel dhisik wedi marang Gusti Allah lan nampik mangan panganan diet Babil, banjur diuji adhedhasar katoné badané. Banjur tumrap Daniel ana ujian kaping telu telung taun sawisé iku déning raja Nebukadnésar, sawijining pralambang raja sisih lor lan angger-angger Minggu, kang minangka pekabaran malaékat katelu.

Wong tuwané Musa wedi asih marang Gusti Allah, banjur nglebokaké Musa menyang sawijining pethi ing banyu, lan putriné Firaun katuntun kanggo ndeleng kahanan iku, banjur netepaké paukuman kang nyengkuyung supaya bocah iku dislametaké. Wiwitaning urip Musa iku minangka sawijining pepadhan tumrap prajanjian kang digawé Gusti Allah karo umat manungsa, lan banjur lumantar Musa, Gusti Allah uga ndamel prajanjian karo sawijining bangsa pilihan kang kapilih saka ing antarané umat manungsa. Prajanjiané Nuh karo umat manungsa nggambarake kumpulan gedhé, lan prajanjiané Musa karo sawijining bangsa pilihan iku nggambarake satus patang puluh papat ewu. Kurban kang kudu dipasrahaké Abram kanggo netepaké prajanjian mau ngemot pralambang prajanjiané Nuh, kaya déné Musa uga nindakaké panggenaping pamedhar wangsité Abram pirang-pirang abad sawisé.

Pisungsung iku kapérang saka limang jinis kéwan: sapi béti umur telung taun, wedhus béti umur telung taun, wedhus gèmbèl lanang umur telung taun, manuk dara, lan anak manuk dara. Manuk-manuk iku ditinggal utuh, déné sapi béti, wedhus gèmbèl lanang, lan wedhus béti “dipotong” dadi loro. Pisungsung iku nglambangaké pangangkatan sawijining panji ing dina-dina pungkasan minangka sawijining ujian visual tumrap umat manungsa. Tandha visual kanggo putri Firaun yaiku bayi Musa ana ing pethi. Pethi iku dilambangaké déning wolung jiwa ing pethi Nuh. Cacah “wolu” diteguhaké minangka salah siji saka ciri-ciri kenabian panji saka wong satus patang puluh papat éwu. Manawa panjenengan nimbang limang pisungsung kéwan mau lan mbagi telu dadi loro, mula pisungsung panjenengan kapérang saka wolung pérangan, kaya kang dilambangaké déning Nuh, banjur dikukuhaké ana ing pisungsung Abram.

Lima kéwan mau, nalika dipara kaya sing dipréntahaké déning Gusti Allah, nggambaraké angka “wolu,” lan kanthi mangkono padha nggambaraké jiwa-jiwa ing pungkasaning jagad sing wis dipralambangaké déning “wolu” jiwa ing dhuwur pethi. Tandaning tetak, kang dadi langkah kapindho ing prejanjian Abram kang kaping telu, kudu dilaksanakké ing dina kaping “wolu” sawisé lair; lan upacara iku banjur digantos déning baptisan, kang nglambangaké wunguné Kristus, sing kalakon ing dina kaping “wolu.” Angka “wolu” iku minangka ciri kang wis mapan ana ing prejanjiané Nuh lan Musa, lan padha nglambangaké satus patang puluh papat ewu wong sing bakal diangkat dadi pisungsung panji, lan kang dadi “kang kawolu,” yaiku saka pitu mau.

Kéwan lima mau makili para prawan wicaksana lima, kang dilambangaké déning “wolu” ing pethi, bakal lumebu saka donya lawas menyang donya anyar—tanpa ngalami pati.

Pisungsungé Abram iku pisungsung kang murni, awit kabèh kewan ing sajroning pisungsung iku kalebu kewan-kewan kang resik, lan bebarengan mau makili kewan-kewan utama kang dipigunakaké kanggo kurban obongan kabèh. Pesené malaékat kang kapisan nyakup dhawuh supaya nyembah Sang Nitahaké, lan kewan-kewan kurban utama sajroning paladosan pasucèn kang bakal ditetepaké nalika ramalané Abram kasembadan ing jamané Musa katetepaké minangka pisungsung-pisungsung pangibadah, déné ing wektu kang padha uga dadi pralambang tumrap sesambaté malaékat kang kapisan supaya nyembah Sang Nitahaké.

Ayat wolulas kanthi cetha nyatakake, “Ing dina iku Pangeran Yehuwah nganakake prajanjian karo Abram.” Iku nandhani langkah kapisan saka telung langkah sing nglambangake telung malaékat ing Wahyu patbelas. Langkah prajanjian ing Purwaning Dumadi limalas makili piwulang malaékat kapisan ing Wahyu patbelas, kang banjur diterusake dening malaékat kapindho, sing dilambangake déning langkah kapindho saka prajanjian Abram sing kapacak ing Purwaning Dumadi pitulas.

Ing langkah kapindho, jeneng Abram diowahi dadi Abraham. Abram tegesé ‘sang rama kaluhurna,’ lan Abraham tegesé ‘sang rama saka akèh bangsa.’ Ing panelponé Abram, janji kanggo dadi bangsa gedhé wis kaparingaké, nanging janji iku durung dikukuhaké nganti

jeneng Abram diowahi. Banjur dhèwèké dadi bapa kapisan saka umat prajanjian pilihan. Langkah sabanjuré nglambangaké pekabaran malaékat katelu nalika Abraham diuji sajroning ngurbanaké Ishak, kang nglambangaké salib, kang nglambangaké tanggal 22 Oktober 1844, kang nglambangaké undhang-undhang Minggu—kang iku pekabaran malaékat katelu. Langkah prajanjian katelu iku kawujud ing tanggal rong puluh loro Oktober taun 1844, lan prakara iku katetepaké ing Purwaning Dumadi bab rong puluh loro.

Ing langkah kapindho, yaiku pekabaran malaékat kapindho, nalika jeneng Abram diganti, upacara tetak dados ditetepaké minangka “tetenger” tumrap umat prajanjian lan sesambetané karo Allah. Ing sajarah pekabaran malaékat kapindho iku umat Allah dipateraèkaké. Wong-wong mau diangkat minangka panji ing pekabaran malaékat katelu kang diwakili déning undhang-undhang Minggu, nanging wong-wong mau dipateraèkaké ing mangsa sadurungé undhang-undhang Minggu, kang ing sajarah Millerit ateges, sakdurungé lawang katutup ing tanggal 22 Oktober 1844.

Mangkono uga tumrap telung dhawuh supaya metu saka Babil, kang miwiti wangsit 2300 taun, kang rampung nalika tekane malaékat katelu ing tanggal 22 Oktober 1844. Bait Suci rampung sajrone sajarahing dhawuh kapindho, sawisé dhawuh kapisan, nanging sadurungé dhawuh katelu. Dhasaring Bait Suci katetepaké sajrone dhawuh kapisan lan bangunané Bait Suci dirampungaké ing sajarahing dhawuh kapindho. Dhawuh katelu ing taun 457 SM miwiti 2300 taun iku, déné dhawuh iku dhéwé mbalèkaké kadhaulatan bangsa marang wong-wong Yahudi. Ing tandha dalan katelu sawijining karajan ditegakké, kaya kang dilambangaké déning pamulihan kadhaulatan bangsa ing dhawuh katelu lan pangunggahan gréja kang menang minangka panji nalika hukum Minggu.

Pranatan kaping telu mau minangka pralambang tekane malaékat katelu menyang pawiwahan ing tanggal 22 Oktober 1844. Pangantèn putri nyawisake dhiriné piyambak sadurunge pawiwahan, dudu nalika pawiwahan. Panyegelan tumrap satus patang puluh papat ewu rampung pas sadurunge undhang-undhang Minggu ing sajroning mangsa wektu kang kanthi profètis dipralambangake minangka ujian gambar kéwan galak. Kita diwulang bilih ujian gambar kéwan galak iku yaiku ujian kang kudu kita liwati sadurunge mangsa sih-rahmat katutup.

“Pangéran wis nedahaké marang aku kanthi cetha yèn gambar kéwan galak iku bakal kabentuk sadurungé mangsa sih-rahmat katutup; awit bab iku bakal dadi ujian gedhé tumrap umaté Allah, kang lumantar iku nasib langgengé bakal ditemtokaké. Panggonanmu iku campur aduking prakara-prakara kang ora selaras, saéngga mung sethithik wong kang bakal kasasar.

“Ing Wahyu 13 prakara iki dipandharake kanthi cetha; [Wahyu 13:11–17, dipunpetik].

“Iki minangka ujian sing kudu dialami dening umaté Allah sadurungé padha dimeteraèkaké. Kabèh wong sing mbuktèkaké kasetyané marang Allah kanthi netepi angger-anggeré, lan nulak nampa dina Sabat palsu, bakal kaétung ana ing sangisoring panji-panji Pangéran Allah Yéhuwah, lan bakal nampa meterai saka Allah sing gesang.

Nanging wong-wong sing nyerahaké kayektèn sing asalé saka swarga lan nampa Sabat Minggu, bakal nampa tandha kéwan galak.” Manuscript Releases, volume 15, 15.

Lawang kaputup tanggal 22 Oktober 1844, nggambarake lawang sing kaputup ing wektu ukum Minggu. Sister White nyatakaké yèn ujian gegambaran kéwan iku minangka ujian sing kudu kita liwati “sadurungé” mangsa kasempatan nugraha rampung, lan piyambakipun ugi nyatakaké yèn ujian iku minangka papan ing ngendi nasib langgeng kita diputusaké. Sadurungé ukum Minggu, pengantèn wadon nyawisaké dhiriné piyambak, lan iki mbutuhaké busana manten sing trep, yaiku busana sing kudu dimurnèkaké déning geni pangreksa saka Utusan Prajanjian. Meterai mau dipasang sadurungé pahargyan manten, banjur pahargyan manten iku kelakon ing wektu ukum Minggu.

Suster White mratelakaké yèn peprangkatan segel iku sawijining mapan ing kayektèn, kanthi intelektual lan rohani. Panjenengané banjur luwih cetha manèh mratelakaké yèn “nalika” umat Allah wis diprangkat segel, “banjur” gonjang-ganjinging paukuman-paukuman Allah bakal dumadi. Gonjang-ganjing iku yaiku paukuman-paukuman sing diwiwiti ing lindhu bumi ing Wahyu sewelas, yaiku angger-angger Minggu ing Amérika Sarékat.

Padaleman Millerite wus rampung nalika Midnite Cry, nengenaké manawa segel iku dipasang sadurungé waymark katelu saka pangadilan. Ing prejanjian Abraham, tataran katelu saka pangadilan yaiku Ishak ing Gunung Moria, kang dadi pralambang ora mung Sang Kristus ana ing kayu salib, nanging uga pisungsungé wong Lewi ing Maleakhi telu.

Panjenengané bakal lenggah kaya tukang ngresiki lan nyucèkaké salaka; Panjenengané bakal nyucèkaké para putrané Lèwi, lan ngresiki wong-wong mau kaya emas lan salaka, supaya padha nyaosaké kurban marang Pangéran kanthi kabeneran. Sawisé kuwi, kurbané Yéhuda lan Yérusalèm bakal dadi karsa ing ngarsané Pangéran, kaya ing jaman biyèn lan kaya ing taun-taun kapungkur.

Lan Ingsun bakal marani kowe kanggo ngadili; lan Ingsun bakal dadi seksi kang enggal nglawan para tukang sihir, lan nglawan para wong laku jina, lan nglawan para kang sumpah palsu, lan nglawan wong-wong kang nindhes buruh ing opahé, randha, lan bocah yatim, sarta kang nyingkiraké wong manca saka haké, lan ora wedi marang Ingsun, mangkono pangandikané Pangéran sarwa dumadi. Maleakhi 3:3-5.

Sawisé proses panyucèn, pisungsung iku “banjur” bakal dadi kaya ing jaman-jaman biyèn, lan pisungsung iku disiyagakaké sajroning tumindak pangadilan pungkasan, amarga ing wektu iku para wong Lèwi sing wis kasucèkaké lan disiyagakaké minangka pisungsung, dibandhingaké karo para prawan bodho kang marang wong-wong mau Kristus bakal dadi “saksi kang rikat nglawan.” “Saksi kang rikat” iku yaiku “saksi kang setya marang pasamuwan Laodikia,” kang mbalang Syébná kaya bal menyang pategalan kang adoh, lan kang muntahaké wong-wong Laodikia metu saka cangkemé kaya muntahan kang kaprojèksèkaké. Pamisahan antarané gandum lan alang-alang bakal kalakon kanthi rikat, amarga obahe-obahe pungkasan iku kalebu obah kang rikat. Utusan kang rikat iku

Panjenengané kang ndadak rawuh menyang Pedalemané ing Malakhi telu.

Paninggianing pisungsung ing kitab Malakhi “kados ing dinten-dinten kina,” punika paninggianing panji saking satunggal atus sekawan dasa sekawan ewu; punika paninggianing pisungsung roti ombak kalih Pentakosta; punika paninggianing ula wonten ing cagak ing ara-ara samun; punika paninggianing Kristus wonten ing salib lan ugi paninggianing Shadrach, Meshack lan Abednego wonten ing pawon geni bebarengan kaliyan Kristus nalika saindenging jagad gumun lan kaéraman; punika pamikiran bagan taun 1843, lan ancasing karsa tumrap bagan taun 1850.

Ana ing tataran kapindho saka prajanjian Abraham, tata upacara sunat ditetepake lan dileksanakake, saéngga dadi pratandha saka prajanjian iku. Abraham, béda karo Musa, enggal nyunat Ishak, supaya nalika dheweke ngangkat Ishak dadi kurban ana ing tataran katelu, Ishak bakal makili pratandha iku. Pratandha iku mengko bakal digantos déning baptisan, kang bebarengan maringi loro seksi tumrap pratandha salib.

“Apa meteriné Allah kang gesang, kang dipasang ana ing bathukipun umaté? Iku sawijining tandha kang saged kabaca déning para malaékat, nanging boten déning mripat manungsa; awit malaékat pangrusak kedah mirsani tandha panebusan punika. Budi kang pinter sampun mirsani pratandha salib Kalvari wonten ing putra-putri angkatipun Gusti. Dosa pambrontakan tumraping angger-anggeripun Allah sampun kabucal. Para punika ngagem busana manten, lan manut sarta setya dhateng sakehing dhawuhipun Allah.” Manuscript Release, number 21, 51.

Ing langkah kapisaning prajanjian ing Purwaning Dumadi pasal limalas, sawijining wangsit wektu ngenani 400 taun ing pangawulan kauninga, lan Paulus negesi yèn wektu kang padha iku 430 taun. Itungan Paulus diwiwiti saka panyeluk ing Pangentasan pasal rolas, awit piyambakipun nglebokaké wektuné Abram anggoné ngumbara. Menawa dipriksani kanthi temen, patang atus taun ing gandhèngané karo telung puluh taun iku satunggaling pralambang kang dipratélakaké déning Paulus, lan patang atus taun kang dipratélakaké déning Abram iku pralambang liyané. Mulané, wektu patang atus taun iku nggambaraké apa, lan wektu patang atus telung puluh taun iku nggambaraké apa, lan telung puluh taun iku nggambaraké apa?

Para sarjana kanthi trep sampun nedahaken bilih patang atus tigang dasa taun punika saged kapérang dados kalih mangsa, saben-saben rong atus gangsal welas taun; mangsa ingkang kapisan tanpa kaiket lan perbudakan, dene ingkang kaping kalih punika perbudakan.

Abraham lumebu ing Kanaan nalika yuswané 75 taun, lan Iskak lair nalika Abraham yuswané 100 taun (25 taun sawisé iku). Yakub lair nalika Iskak yuswané 60 taun, lan Yakub lumebu ing Mesir nalika yuswané 130 taun. Cacahé iki dadi 215 taun ing Kanaan lan 215 taun ing Mesir, dadi gunggungé 430 taun. Kanggo sawijining murid pameca pangujaning wekdal, prakara iki maringi loro paseksen, saka loro pralambang prejanjian, tumrap Paulus, kados dene Abram sampun dipunowahi asmanipun. Paulus netepaké 430 lan Abram 400. Kasampurnaning pangujaning loro panguwulan wekdal kang gegandhengan, baris tumrap

baris, kagandhèng kaliyan mangsa prejanjian kapisan kang nuntun marang madegé umat pilihané Gusti Allah.

Nalika Kristus rawuh ing sajarah kanggo netepake prajanjian karo wong akèh sajrone satunggal minggu, minggu iku nglambangake kalih wangsit wektu kang gegandhèngan raket. Wangsit patang atus telung puluh taunipun Paulus saged dipérang dados kalih pérangan ingkang sami, kados déné minggu Kristus. 215 taun ing Kanaan, lajeng katut 215 taun ing Mesir, dados pralambang paseksènipun Kristus piyambak sajrone 1260 dinten, lajeng katut 1260 dinten paseksènipun Kristus wonten ing pribadi para sakabatipun. 2520 dinten nalika Kristus netepake prajanjian ugi nggambaraké pitu mangsa ingkang dados “pasulayaning prajanjianipun.”

Wiwit taun 723 SM nganti 1798 cacahé 2520 taun, lan taun-taun iku kabagi dadi rong mangsa, saben-saben 1260 taun, kang makili paganisme ngidak-idak papan suci lan pasamuwan sajroning 1260 taun, banjur katut déning papalisme kang ngidak-idak papan suci lan pasamuwan sajroning 1260 taun. Tengahaning minggu Kristus iku salib, lan tengahaning minggu (538) ngasilaké 1260 taun paseksèn pagan, banjur katut 1260 taun paseksèn pagan saka murid papal saka paganisme. Nalika karajaning sih-rahmat Kristus diparingi kakuwatan ana ing salib, prakara iku dadi pralambang tumrap 538, nalika karajaning antikristus diparingi kakuwatan. Ana ing salib, Israèl harfiah diliwati, lan Israèl rohani wiwit. Ing taun 538, paganisme harfiah diliwati, lan paganisme rohani wiwit.

Pangentèné Abram babagan patang atus taun, uga patang atus telung puluh taun. Iku ramalan sing padha, nanging diwedharaké lumantar rong pralambang prejanjian. Rong ramalan wektu sing gegandhèngan iku nandhani kaanan perbudakan lan pambébasané umat Allah, kang bakal kaleksanan ing wiwitan sajarah prejanjiané Israèl kuna. Ing pungkasan sajarah prejanjiané Israèl kuna, ana siji ramalan wektu sing salaras karo sijiné, sajroning sesambungan sedina kanggo setaun, mangkono nandhani rong ramalan wektu sing nekanaké pambébasan lan perbudakan.

Ing satengahing sajarah wiwitan lan pungkasaning Israèl kuna, kita nemokake Dhanièl ana ing panangkaraning Babul. Saka sajarah prajanjian iku, kang nandhani kawulaan lan janji bab pangluwaran, dipratelakake ramalan kang ngiket sajarah prajanjian Israèl kuna bebarengan karo sajarah prajanjian Israèl modern. Ing kitab Dhanièl, ana loro ramalan wektu kang diidentifikasi. “Sumpah” saka “pitung mangsa” kagungané Musa ing Lèwi 26 diidentifikasi ing Dhanièl 9/11, uga pitakonan ing ayat telulas saka Dhanièl wolu, kang nuntun marang wangsulan ing ayat patbelas, kang ngenali ramalan 2300 taun. “Sumpah” iku, kang manawa dilanggar dadi “ipat-ipat Musa” ing Dhanièl 9:11, nalika dileksanakake ing taun 677 SM marang karajan kidul, rampung ing tanggal 22 Oktober 1844, kaya uga 2300 taun iku. Loro pamecahan 2520 mau kapacak ana ing pitakonan ing ayat telulas, lan wangsulan ing ayat patbelas iku yaiku 2300.

Kados déné ingkang kalampahan tumrap Musa, inggih punika alfa saking sajarah prajanjian Israel kuna, lan kados déné tumrap Kristus, inggih punika omega saking sajarah prajanjian

Israel kuna, sajarah wiwitan alfa saking Israel modhèren ugi nyakup kalih wangsit wekdal ingkang sesambetan raket. Satunggal nglambangaken panjeratan lan kawulan, lan satunggal malih nglambangaken pambébasan. Pamecahan 430 taun dados kalih mangsa ingkang sami dawa wonten ing sajarah alfa Israel kuna dados pralambang, bilih pamecahan wangsit ingkang kaulang malih ing minggu nalika Kristus netepaken prajanjian, lan mangsa paukuman ingkang sesambetan raket amargi nglanggar prajanjian, ingkang kapérang dados kalih mangsa ingkang sami dawa, netepaken kalih seksi; bilih sajarah alfa saking Israel modhèren badhé gadhah jangkar wangsit ingkang kados mekaten. 2520 taun lan 2300 taun ingkang pungkasanipun bebarengan maringi seksi kaping tiga bab kalih wangsit wekdal ingkang sesambetan raket, ingkang ngemot satunggaling wangsit ingkang kapérang sami ing tengahipun.

Ana telung seksi kang bakal nuntun sawijining jiwa supaya ngarep-arep manawa nalika Gusti lumebet ing prajanjian karo wong satus patang puluh papat ewu ing sajarah omega Israèl modhèren, bakal ana loro ramalan wektu kenabian kang sesambungan, lan sawijining mangsa kang gegandhengan kang kabagi dadi rong pérangan padha dawa; nanging prakara iki ora bisa mangkono, awit nalika Gusti lumebet ing prajanjian karo Israèl modhèren, Panjenengané ngangkat astanipun marang swarga lan mratelakaké manawa wektu ora bakal ana maneh.

Prajanjiané satus patang puluh papat ewu kauné diwakili déning rong roti ayunan saka pisungsung gandum woh kawitan. Struktur kenabian saka telung seksi, kang banjur katutaké déning sawijining seksi rangkep loro sing tanpa pambéda wektu kenabian, kapanggih ing pisungsungé Abram, yaiku sapi bétil wadon (kang dipérang padha rata), wedhus bétil wadon (kang dipérang padha rata), lan wedhus gèmbèl lanang (kang dipérang padha rata), banjur manuk dara turtledove lan manuk dara enom.

Telung pisungsung kang kapisan kabèh kagandhèngan karo telung taun ing pralambangé, kang nandhani manawa iku makili telung pisungsung sing nduwèni wektu kenabian. Ora mung telung pisungsung iku kabèh nduwèni wektu kenabian, nanging saben-sabéné uga nduwèni wektu kenabian sing kabagi padha dadi rong mangsa. Dene manuk tekukur lan manuk dara ora ditempeli umur tartamtu, nanging mung kudu isih enom, awit iku makili generasi pungkasaning umat prajanjian, kang dipralambangaké déning rong manuk, utawa rong kawan.

Loro pepanthan iku nglambangaké wong akèh banget lan wong satus patang puluh papat ewu, nanging loro manuk iku ngemu teges sekunder. Dara iku salah siji saka pisungsung kanggo pasucèn, lan manawa panjenengan nлити tetandhané dara minangka pisungsung, luwih kerep tinimbang ora, iku ateges sawijining jinis manuk dara; déné dara ing pisungsungé Abram iku nandhakaké manuk sing isih enom banget nganti durung nduwèni wulu, utawa malah sing luwih ala manèh, manuk sing wuluné wis dicabuti. Ing tataran kenabèn iki, loro manuk iku yaiku gandum lan alang-alang.

Ing dina-dina wekasan, panji bakal kaangkat munggah marang langit kaya manuk, lan iku bakal kelakon ing wektu kang padha nalika ana loro manuk najis arep ngangkat piala lan ngasta dheweke menyang dhamparé ana ing Sinear.

Banjur malaékat kang ngandika karo aku maju, lan ngandika marang aku, “Saiki ndangakna mripatmu, lan delengen apa iki kang metu.” Aku banjur matur, “Punapa menika?” Panjenengané banjur ngandika, “Iki sawijining efa kang metu.” Panjenengané ngandika manèh, “Iki rupa pepadhané wong-wong mau ana ing saindhenging bumi.” Lan lah, ana sapotong timah abot kang kaangkat; lan iki ana sawijining wong wadon kang lenggah ana ing satengahing efa.

Panjenengané banjur ngandika, “Iki piala.” Banjur dipuncemplungaké wong wadon iku ing tengahing efa mau, lan tutup timbalé dipuncemplungaké ana ing cangkemé.

Sawisé iku aku tumenga lan nyawang, lah ana wong wadon loro metu, lan angin ana ing swiwiné; amarga wong-wong mau duwé swiwi kaya swiwiné manuk bangau; lan wong-wong mau ngangkat efa iku ing antarané bumi lan langit. Banjur aku matur marang malaékat sing ngandika karo aku, “Efa iki arep digawa menyang ngendi déning wong-wong iki?” Lan dhèwèké ngandika marang aku, “Kanggo dibangunaké omah kanggo iku ing tanah Sinear; lan iku bakal diteguhaké, lan disèlèhake ana ing kono ing dhasaré dhéwé.” Zakharia 5:5-11.

Kapapaan, kang digambarake minangka “piala,” utawa déning Paulus minangka “si duraka iku,” nampa tatu pati ing taun 1798, nalika saketal timbal dilebokaké ing ndhuwur wakul panggonané lungguh. Sawisé iku spiritualisme lan Protestantisme murtad bakal ngangkat dheweke lan mbangunaké omah kanggo dheweke ing Sinear, ing wektu sing padha nalika Gusti Allah wis ngrampungaké pambangunan omah sing bakal Panjenengané angkat dadi panji. Ing Zakharia, panji palsu iku yaiku wong wadon piala, lan panji kang sejati digambarake minangka manuk dara. Donya banjur bakal milih antarané Roma, kang dadi kurungané saben manuk najis lan kang sengit, utawa manuk dara, lambang prajanjiané Gusti Allah karo manungsa.

Panjenengané banjur sesambat kanthi swara banter lan gagah, pangandikané: Babil kang agung wis rubuh, wis rubuh, lan wus dadi padunungan dhemit-dhemit, lan panggonan tetekening sakehing roh najis, lan kurunganing sakehing manuk najis lan sengit. Wahyu 18:2.

Kristus ngandika gegayutan karo pejah lan wunguné Panjenengané, ‘rusakna Padaleman Suci iki, lan Aku bakal ngedegaké menèh sajroning telung dina.’ Telung dina iku nggambarake sawijining mangsa nubuatan nalika sawijining padaleman diwangun manèh, kaya kang dumadi tumrap Musa, tumrap Kristus, lan tumrap para Millerit. Sarat yèn kurban Abram kudu awujud sapi bêbêg, wedhus èstri, lan wedhus gèmbèl lanang kang umur telung taun nggambarake yèn ing saben siji saka telung sajarah prajanjian kang saiki lagi kita rembug, sawijining padaleman bakal diadegaké. Padaleman prajanjian kang pungkasan saka satus patang puluh papat èwu iku panji kang kudu diangkat dadi makutha marang swarga.

Awit saka iku, sapi bêbêg, wedhus èstri, lan wedhus gèmbèl lanang iku kéwan bumi, mangkono nêtêpaké bédané karo manuk-manuk kang mabur ing langit. Padaleman prajanjian kang diadegaké ing dina-dina pungkasan iku yaiku nalika Yerusalem diangkat ngungkuli sakehing gumuk lan pagunungan.

Sanadyan aku durung nemtokaké saben unsur saka undhakan prajanjian Abram sing kapisan saka telu, nganti sapréné, saben unsur sing wis kita titeni nduwèni padanané ing wiwitan lan pungkasané Israèl literal kuna, lan ing wiwitané Israèl modern. Kita wis nedahaké telung undhakan para malaékat ing Wahyu patbelas ana ing undhakan prajanjian Abram sing kapisan. Fraktal saka telung malaékat sing ana ing undhakan prajanjian Abram sing kapisan iku bakal saya luwih cetha kabukten nalika kita nimbang undhakan prajanjian Abram sing kapindho lan katelu.

“Wolu” pisungsungé Abram ora mung makili pisungsung-pisungsung sing tembé bakal dadi bagéan saka ritual-ritual pasamuwan suci Musa, nanging uga nandhani lan negesaké peran wektu profètis sajroning carita umat prejanjiané Allah. Iku negesaké wiwitan lan pungkasané Israèl minangka umat pilihané Allah, apa déné sacara harfiah utawa rohani.

Patang atus telung puluh taunipun Paulus punika satunggaling wewaton profetik ingkang boten saged dipunpisahaken kanthi logis saking patang atus taunipun Abram. Nalika dipuntumpangaken satunggal ing nginggilipun satunggal malih, kalhipun ngasilaken satunggaling mangsa tigang dasa taun, lajeng dipunlajengaken kanthi patang atus taun. Ing ngriki kita badhé nerusaken ing artikel salajengipun.

“Pangentasan-pangentasan sing kacathet ing Prajanjian Lawas iku Sabdaning Pangéran kanggo dina-dina wekasan, lan mesthi bakal kaleksanan kaya dene kita wus nyekseni karusakaning San Francisco.” Layang 154, 26 Mei 1906.